

Arrest

nr. 347 587 van 1 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DEVILLEZ
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 26 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}) van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 mei 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. DEVILLEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) dat door verzoeker op 17 april 2026 werd ingediend in België. Ze is genomen met toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Ze luidt als volgt:

“Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [S.] voornaam: [A.GT] geboortedatum: [...] geboorteplaats: [...] nationaliteit: Palestina die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië.

Betrokkene wordt vastgehouden te CIM om de overdracht aan Kroatië uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [S.A.GT], verder de betrokkene genoemd, die verklaart staatsburger van Palestina te zijn, diende op 17.04.2026 een verzoek om internationale bescherming in België in. Hij verklaarde bij de registratie van zijn verzoek reeds vingerafdrukken te hebben gegeven in Kroatië en Nederland en reeds een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Nederland. Bij zijn registratie legde de betrokkene geen reis- of identiteitsdocumenten voor.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 03.12.2025 illegaal het grondgebied van Kroatië betrad en eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië op 03.12.2025 en in Nederland op 14.06.2025 en 11.12.2025.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 23.04.2026. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde geen gezins- of familieleden te hebben die in België of een andere lidstaat verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud legde de betrokkene geen reis- of identiteitsdocumenten voor. Hij verklaarde dat hij zijn paspoort verloor in een bos op weg naar Kroatië.

De betrokkene verklaarde Palestina op 07.06.2024 te hebben verlaten en per auto naar Jordanië (enkele maanden) te zijn gereisd. Hij verklaarde per vliegtuig naar Turkije (2 weken) en per auto en te voet naar Bulgarije (doorreis), Servië (doorreis), Bosnië (doorreis) en Kroatië te zijn gereisd. Hij verbleef 5 dagen in Kroatië. De betrokkene reisde per auto en te voet naar Slovenië (doorreis) en Italië (doorreis) en per trein naar Zwitserland (doorreis), Frankrijk (doorreis), Luxemburg (doorreis), België (doorreis) en Nederland. Hij verklaarde zich niet te herinneren wanneer hij aankwam in Nederland, en er verbleef er tot ongeveer een week geleden. Dan reisde hij per trein naar België, waar hij de avond voor zijn verzoek aankwam.

Op 24.04.2026 verstuurden onze diensten een terugnameverzoek naar de Kroatische en Nederlandse instanties. De Nederlandse instanties stuurden een weigering op 30.04.2026. De Kroatische instanties stemden op 07.05.2026 in met ons verzoek conform artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo –in Zagreb.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en

omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 07.05.2026 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Dat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft, en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de

grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscmissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De Kroatische Ministerie van Binnenlandse Zaken hebben in november 2022 garanties gegeven betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("Yes, we can confirm that the Republic of Croatia, where it is the responsible Member State in line with the Dublin Regulation, fulfils and will continue to fulfil its obligation to take all measures to ensure that the transferred applicant for international protection is given the opportunity to request an in meritum examination of the application for international protection in its territory"). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ("Adequate accommodation, healthcare, legal aid and effective legal remedy are ensured and everyone is approached individually, keeping in mind their specificities and vulnerabilities").

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene verklaarde dat hij hoorde dat België en Nederland goed zijn voor Palestijnen, daarom vroeg hij eerst asiel in Nederland, maar dat is niet gelukt, en dus kwam hij naar België. Verder uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Kroatië. Hij stelde dat ze bij aankomst in Kroatië werden aangehouden door de politie. Hij verklaarde dat

ze in elkaar werden geslagen en dat ze nadien naar een cel werden gebracht met heel veel andere illegalen. Hij verklaarde dat ze vroegen of er iemand Engels sprak, dus hij bood zich aan en hij zei dat hij Palestijn was. Hij verklaarde dat ze hem opnieuw sloegen. Hij verklaarde dat hij nadien bang was toe te geven Palestijn te zijn en dat hij zei dat hij Syriër was. Hij verklaarde dat hij moe en ziek was, hij had overal pijn en hij was flauwgevallenen. Hij verklaarde dat de andere illegalen op de muren geklopt en hulp voor hem gevraagd en hij werd naar het ziekenhuis gebracht. De betrokkene verklaarde dat ze hem voordien hadden verplicht aspirine te geven, maar hij vreesde dat hij een bloedklonter had. Hij verklaarde dat hij 2 dagen in het ziekenhuis verbleef, en dat ze hem een pil gaven. Ze hebben hem nooit uitgelegd wat hij had. Hij verklaarde dat ze zeiden dat hij niet bang moest zijn. Hij verklaarde dat de dokter hem een rapport gaf, maar dat de politie dat van hem heeft afgepakt, dus hij weet niet wat erin stond. Hij verklaarde dat hij nooit wilt terugkeren naar Kroatië, ze zijn allesbehalve menselijk. Hij verklaarde dat ze zeer racistisch waren. Hij verklaarde dat ze hem hebben uitgelachen omdat hij enkel door zijn mond kan ademen, en niet door zijn neus. Hij verklaarde dat een agent hem nadeed en hem uitlachte. Hij verklaarde dat hij een bepaald woord zei en meerdere keren herhaalde, maar hij begreep niet wat hij zei. Op het laatste heeft hij het vertaald naar het Engels en zei hij: "ugly". Hij verklaarde dat hij niet wist dat het er zo erg was. Daarnaast verklaarde de betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Kroatië; in Kroatië gaf hij enkel vingerafdrukken.

Betreffende de verklaring dat hij hoorde dat België en Nederland goed zijn voor Palestijnen, is het dienstig er op te wijzen dat Kroatië nog geen definitieve beslissing heeft genomen en dat geen enkele lidstaat voorafgaand aan een onderzoek ten gronde garanties op erkenning kan geven, dit geldt ook voor België. Het idee dat er meer kansen liggen in België is een subjectieve perceptie al dan niet op basis van statistieken of geruchten, gezien elk verzoek om internationale bescherming in elke lidstaat telkens individueel wordt behandeld en er op basis van de Dublinverordening voor elk verzoek één lidstaat verantwoordelijk is, is deze reden niet gegrond. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betreffende de verklaringen dat hij al asiel vroeg in Nederland maar dat dat niet is gelukt en dat hij daarom naar België kwam, dat hij nooit wilt terugkeren naar Kroatië en allesbehalve menselijk zijn, benadrukken we dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. We wijzen er in dit verband nogmaals op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betreffende de verklaring dat hij werd aangehouden bij aankomst door de Kroatische politie, merken we op dat de vasthouding aan de grens vanwege het illegaal overschrijden van de grens impliceert op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in *Saadi v. Verenigd Koninkrijk* dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht. Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen. De betrokkene reikt geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd.

De betrokkene verklaarde dat ze heel racistisch waren in Kroatië. Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollages in Kroatië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Kroatische bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Kroatische bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Kroatische overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Kroatische grondgebied verblijven.

Daarnaast verklaarde de betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Kroatië; in Kroatië gaf hij enkel vingerafdrukken. De betrokkene verklaarde dat hij asiel vroeg in Kroatië en er enkel vingerafdrukken, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4)

van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2024 update", laatste update op 19.08.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 60). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (AIDA p. 60).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (AIDA p. 87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. In Kutina verblijven families samen in een kamer, single vrouwen en niet-begeleide minderjarigen verblijven apart in kamers. In Zagreb verblijven er maximaal 4 personen in een kamer, families verblijven samen in 1 kamer tot aan 5 personen, vanaf 5 personen krijgen families 2 kamers indien mogelijk. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Er zijn voldoende douches en toiletten, en de faciliteiten worden op regelmatige basis gekuist. Er worden in de centra drie maaltijden per dag voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen krijgen nog een extra snack (AIDA p. 86 – 88).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Doorheen 2024 werden minder klachten over pushbacks genoteerd, maar pushbacks bleef een probleem binnen het Kroatische asielsysteem (AIDA p. 27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betreffende de verklaringen rond zijn behandeling bij aankomst in Kroatië. In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge - violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië. Het betreft hier niet de personen die via de Dublinverordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de procedure om internationale bescherming werd verleend. Het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure om internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek om internationale bescherming. Het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat de betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van de betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien de betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan de betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming actief zijn.

We benadrukken dat de betrokkene de omstandigheden van de slagen niet verder duidde of staafde en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. Gezien het feit dat de betrokkene de vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, denken we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen

deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel – in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrucken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang – en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. We beamen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van het gebruik van dwang door de politie aan de grens, we zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Verder herhalen we dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers aan het werk kunnen gaan 3 maanden nadat hun verzoek werd ingediend. Een verzoeker kan werken zonder een verblijfs- of arbeidsvergunning; hij dient enkel een aanvraag in te dienen bij de Kroatische Binnenlandse Zaken dat bevestigt dat de verzoeker het recht heeft om te werken (p. 109 – 110). Onderwijs wordt in Kroatië georganiseerd voor alle kinderen in het primaire en secundaire onderwijs. Kinderen van verzoekers en verzoekers die zelf nog minderjarig zijn hebben dus recht op onderwijs en zijn eigenlijk verplicht tot het volgen van onderwijs. Zij kunnen onderwijs volgen vanaf 30 dagen na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming. Kinderen kunnen hun secundaire schoolloopbaan vervolledigen ook als zij ondertussen 18 zijn geworden. Kinderen krijgen ook toegang tot speciale hulp om Kroatisch te leren (p. 110 – 111). Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij werd uitgelachen door agenten. We wensen desbetreffend op te merken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het nonrefoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties.

De Kroatische Ministerie van Binnenlandse Zaken hebben in november 2022 garanties gegeven betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (“Yes, we can confirm that the Republic of Croatia, where it is the responsible Member State in line with the Dublin Regulation, fulfils and will continue to fulfil its obligation to take all measures to ensure that the transferred applicant for international protection is given the opportunity to request an in meritum examination of the application for international protection in its territory”). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker (“Adequate accommodation, healthcare, legal aid and effective legal remedy are ensured and everyone is approached individually, keeping in mind their specificities and vulnerabilities”).

De betrokken verklaarde dat hij problemen heeft met zijn rechtersoog en zijn ademhaling, en dat hij overal pijn heeft omwille van zijn reis. De betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië moe en ziek was, hij had overal pijn en hij was flauwgevallen. De betrokkene verklaarde dat de andere illegalen op de muren geklopt en hulp voor hem gevraagd en hij werd naar het ziekenhuis gebracht. De betrokkene verklaarde dat ze hem voordien hadden verplicht aspirine te geven, maar hij vreesde dat hij een bloedklonter had. Hij verklaarde dat hij 2

dagen in het ziekenhuis verbleef, en dat ze hem een pil gaven. Ze hebben hem nooit uitgelegd wat hij had. Hij verklaarde dat ze zeiden dat hij niet bang moest zijn. Hij verklaarde dat de dokter hem een rapport gaf, maar dat de politie dat van hem heeft afgepakt, dus hij weet niet wat erin stond. Tot op heden legde de betrokkene geen medische documenten voor.

We herhalen dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Kroatische instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA p. 113 – 114). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We benadrukken verder dat de beslissing tot overdracht geen beslissing is over de timing van de overdracht. Indien de bevoegde zorgverstrekker het noodzakelijk acht dat betrokkene de medische diagnose van lopende en/of toekomstige onderzoeken afwacht kan de overdracht in overeenstemming met die aanbevelingen worden georganiseerd. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt in die context dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. De voorwaarde van het ernstig middel

2.2.1. Uiteenzetting

Het enig middel luidt als volgt:

“EXPOSE DE L'UNIQUE MOYEN

Pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation :

- *de l'article 33 de la Convention internationale relative au statut des réfugiés ;*
- *de l'article 3 et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme (« CEDH ») ;*
- *des articles 1 à 4, 18, 24 et 52 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne («Charte ») ;*
- *des articles 3, 12, 17, 18, 20 et 26 du Règlement 604/2013 (« Règlement Dublin ») ;*
- *des articles 51/5, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers (« LE »);*
- *des obligations de motivation consacrées à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 relative à l'accès au territoire, au séjour, à l'établissement et à l'éloignement des étrangers et aux articles 2 à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs ;*
- *du principe de bonne administration, de proportionnalité et du devoir de minutie.*

1. NORMES VISEES AU MOYEN

L'article 3 CEDH interdit de manière absolue la torture et les traitements inhumains et dégradants : «Nul ne peut être soumis à la torture, ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

Les articles 1, 2, 3 et 4 de la Charte protègent respectivement la dignité humaine, le droit à la vie, le droit à l'intégrité physique et mentale et l'interdiction des traitements inhumains ou dégradants. L'article 18 garantit le droit d'asile.

L'article 3 §2 du Règlement Dublin III prévoit l'impossibilité de transférer un demandeur lorsqu'« il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant ».

L'article 17 §1 permet à la Belgique d'exercer la clause discrétionnaire et d'examiner la demande nonobstant les critères de compétence.

L'article 20(5), fondement de la décision querellée, prévoit uniquement la reprise en charge aux fins de poursuivre la détermination de l'État responsable — la Croatie ne se déclarant pas elle-même responsable mais s'engageant à compléter ce processus.

L'article 32 prévoit la transmission d'une déclaration de santé avant le transfert en cas de besoins médicaux.

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 impose de tenir compte de la vulnérabilité de l'intéressé avant toute décision de maintien.

Les obligations de motivation (art. 62 loi 15.12.1980 ; art. 2 et 3 loi 29.07.1991) imposent une motivation formelle et matérielle vérifiable, exacte, pertinente et adéquate (CE, 25 avril 2002, n° 105.385). L

Le principe de bonne administration impose de « procéder à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (CE, 31 mai 1979, n°19.671).

Les dispositions du Règlement Dublin sont d'ordre public (RV nr 126157, 8.12.2013).

2. EXPOSE DES BRANCHES DU MOYEN

Première branche - Irrégularité de la procédure de détermination de l'État responsable : le refus néerlandais révèle que la Belgique n'a pas conduit une détermination minutieuse

La décision querellée est fondée sur l'article 20(5) du Règlement Dublin III, aux termes duquel la Croatie a accepté de reprendre en charge M. [S.] afin de poursuivre la détermination de l'État responsable — et non en se déclarant elle-même responsable. Or, la procédure de détermination qui a conduit à cette acceptation est entachée d'une insuffisance de motivation manifeste : la décision ne dit mot de la raison pour laquelle les Pays-Bas ont refusé la reprise en charge.

Or, M. [S.] a vu ses empreintes prises aux Pays-Bas en juin 2025 lors d'une première prise d'empreintes. Il est ensuite reparti volontairement en Jordanie, via l'aéroport de Schiphol. Il n'est revenu en Europe qu'en novembre/décembre 2025, pour entrer irrégulièrement en Croatie le 3 décembre 2025. L'absence du territoire des États membres dure ainsi plusieurs mois — selon toute vraisemblance plus de cinq mois.

L'article 20(5) alinéa 2 du Règlement Dublin III dispose expressément que l'obligation de reprise en charge de l'État membre de première demande cesse lorsque cet État peut établir que le demandeur a quitté le territoire des États membres pendant une période d'au moins trois mois :

« Cette obligation cesse lorsque l'État membre auquel il est demandé d'achever le processus de détermination de l'État membre responsable peut établir que le demandeur a quitté entre-temps le territoire des États membres pendant une période d'au moins trois mois. Toute demande introduite après la période d'absence visée au deuxième alinéa est considérée comme une nouvelle demande donnant lieu à une nouvelle procédure de détermination de l'État membre responsable. » (art. 20(5) §2 Règlement Dublin III)

L'article 19(2) du Règlement consacre la même règle pour les obligations visées à l'article 18(1) :

« Les obligations [...] cessent si l'État membre responsable peut établir [...] que la personne concernée a quitté le territoire des États membres pendant une durée d'au moins trois mois [...] Toute demande introduite après la période d'absence visée au premier alinéa est considérée comme une nouvelle demande donnant lieu à une nouvelle procédure de détermination. » (art. 19(2) Règlement Dublin III)

Il est hautement probable que le refus néerlandais du 30 avril 2026 repose précisément sur ces dispositions : les Pays-Bas, disposant des données de sortie via l'aéroport de Schiphol et des données Eurodac montrant un hiatus de plus de cinq mois entre la première demande néerlandaise (juin 2025) et le retour en Europe (décembre 2025), étaient en mesure d'établir que M. [S.] avait quitté le territoire des États membres pendant plus de trois mois. Cette information figure nécessairement dans le dossier administratif — la lettre de refus néerlandaise devrait en préciser le fondement, et la partie requérante en sollicite la communication.

Les conséquences juridiques de ce refus n'ont pas été examinées par l'Office des étrangers. Si le refus néerlandais est effectivement fondé sur l'article 20(5) §2, cela emporte deux conséquences que l'OE aurait dû analyser avec minutie :

Premièrement, la demande de M. [S.] en Belgique constitue une nouvelle demande selon le Règlement, pour laquelle une nouvelle procédure de détermination depuis le début devait être conduite en appliquant les critères du chapitre III. Dans ce cadre, c'est la Croatie — comme premier État d'entrée irrégulière depuis un État tiers (la Bosnie-Herzégovine) le 3 décembre 2025, en vertu de l'article 13(1) du Règlement — qui est susceptible d'être désignée comme État responsable.

Deuxièmement, et c'est là l'essentiel pour l'appréciation du risque individuel, la décision querellée transfère M. [S.] vers un État qui n'a accepté qu'au titre de l'article 20(5) de poursuivre la détermination — sans se désigner lui-même responsable —, et dont la décision querellée reconnaît expressément qu'il pourrait encore renvoyer M. [S.] vers un autre État. Cette incertitude structurelle sur l'État responsable final, combinée aux défaillances documentées du système d'accueil croate, aggrave le risque concret de violation des droits fondamentaux que l'Office des étrangers avait l'obligation d'examiner avec minutie avant de prendre sa décision.

Deuxième branche

La partie défenderesse a commis une erreur manifeste d'appréciation : la décision querellée présente des défauts de motivation et de minutie, en violation des dispositions visées au moyen, en n'analysant pas avec minutie tous les éléments pertinents concernant (i) les défaillances systémiques documentées en Croatie et (ii) la situation individuelle particulièrement vulnérable de la partie requérante.

I. Défaillances systémiques en Croatie

Les informations générales confirment que l'État croate n'est pas en mesure d'accueillir les demandeurs d'asile dans de bonnes conditions. Ces informations sont notoirement connues et devaient être prises en compte sans que la partie requérante n'ait à les démontrer (CEDH, M.S.S. c. Belgique et Grèce, §352).

- *Situation générale des demandeurs d'asile et conditions d'accueil*

Les informations générales confirment le fait que l'État croate n'est pas en mesure d'accueillir les demandeurs d'asile dans de bonnes conditions.

Ces informations générales sont notoirement connues et devaient donc être prises en compte, sans que la partie requérante n'ait à le mentionner (CEDH, M.S.S. c. Belgique et Grèce, §352 : « la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement, qui, au demeurant, ne concernaient pas la Grèce, l'OE appliquait systématiquement le règlement Dublin pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger »).

La situation des demandeurs d'asile et les conditions dans les centres en Croatie sont fortement critiquées depuis de nombreuses années et toujours actuellement.

Amnesty rapportait, en 2021, ce qui suit :

"Les autorités croates agressent systématiquement réfugié-e-s et migrant-e-s, et les privent de la possibilité de demander l'asile, ce qui est contraire au droit européen et international, a déclaré Amnesty International en réaction à un rapport accablant publié par la Commission pour la prévention de la torture (CPT) du Conseil de l'Europe, vendredi 3 décembre.

Le rapport de la CPT sur le traitement réservé aux personnes migrantes et en quête d'asile par la police croate a confirmé les conclusions d'Amnesty International et d'autres groupes dont les recherches ont mis au jour des abus systématiques dans les zones frontalières en Croatie ces quatre dernières années."¹

De nombreux migrants étaient renvoyés illégalement vers des pays frontaliers dans des conditions déplorables. L'OHCHR relate, dans un rapport de 2022 :

"[...] de 2016 à 2019, il y aurait eu un grand nombre de cas de retours illicites de la Croatie vers la Serbie. Il semblerait que les forces de police aient eu recours à la force de manière excessive pour ces retours."²

Une étude³ des Universités de Nottingham, Aston et Liverpool de 2021 décrit alors aussi le phénomène incontestable de violations des droits de l'homme par les demandeurs d'asile en Croatie :

"Every week, hundreds of asylum seekers are facing extreme forms of police brutality, as well as being forcibly expelled from the EU without having their asylum claims processed by Croatian authorities, new independent research has found.

The EU's illegal tactics, known as 'pushbacks', whereby refugees and migrants are forced back over a border – without being allowed to claim asylum – have been evidenced by activist groups and observed by researchers at the University of Nottingham, Aston University and the University of Liverpool.

Of these reported pushbacks: More than half (53 per cent) involved children. One in 10 (10.4 per cent) involved gun shots. One in 20 (5.7 per cent) involved dog bites. Four in five incidents (80 per cent) involved torture or cruel, inhumane, and degrading treatment, including: being beaten by police using truncheons, tasers, and tear gas; being stripped and having their clothes burned in front of them; and having their belongings stolen or destroyed.

Researchers also found that 17 per cent of documented pushbacks involve multiple EU countries ('chain pushbacks') where asylum seekers are covertly passed between countries like Italy and Slovenia, before their eventual expulsion from the EU via Croatia into Bosnia and Herzegovina, or Serbia."

Un rapport annuel d'Amnesty International de 2022, publié en 2023⁴, rapportait aussi des renvois forcés systématiques, illégaux et fréquemment violents, ainsi que des expulsions collectives de milliers de demandeurs d'asile vers des camps de réfugiés sordides et peu sûrs en Bosnie-Herzégovine :

"Le nombre de personnes tentant d'entrer sur le territoire en passant par la Bosnie-Herzégovine voisine a augmenté par rapport à 2021, et les autorités croates ont continué de procéder à des renvois forcés illégaux et à des expulsions collectives, selon des organisations humanitaires. Des groupes de la société civile ont

réclamé qu'une véritable enquête soit menée sur les violations systémiques commises aux frontières du pays.

En février, la médiatrice européenne a estimé que la Commission européenne n'avait pas garanti le respect des droits fondamentaux dans le cadre des opérations frontalières financées par l'UE et menées par les autorités croates."

Des juridictions tant nationales qu'internationales ont jugé dans le même sens :

"En avril, la Cour constitutionnelle a jugé que la Croatie avait violé le droit à l'asile d'une famille afghane en 2018 en la renvoyant en Serbie contre son gré et sans évaluer de manière adéquate les risques d'un tel retour. En novembre, la Cour européenne des droits de l'homme a jugé que la Croatie avait violé la Convention européenne des droits de l'homme lorsque cette même famille a été renvoyée de force illégalement en Serbie en 2017"⁵

L'arrêt M.H. c. Croatie du 18 novembre 2021 de la Cour européenne des droits de l'homme a confirmé aussi les informations faisant état des nombreux renvois forcés et des violences imputables à la police croate aux frontières.

Au niveau national belge, le Conseil du contentieux des étrangers a ordonné la suspension de décisions de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire vers la Croatie, au motif qu'un transfert vers ce pays emporterait une violation *prima facie* de l'article 3 CEDH (CCE, arrêts n°280 105 et 280 106 du 14 novembre 2022).

Toutes ces pratiques restent actuelles et sont confirmées, notamment par le rapport AIDA6 cité par la partie défenderesse dans sa décision :

"Pushbacks practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative'. According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, including vulnerable categories (UASC, families with children, women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement.

The Ombudsperson for Children reported that 256 children were pushed back in 2021 according to data provided by the Border Violence Monitoring Network's. It also reported that older children were victims of physical violence and younger children of psychological violence. Unaccompanied children were taken to police stations where they were often forced to sign a statement claiming to be of legal age. The Ombudsperson for Children further reported that families with children and unaccompanied children were returned without conducting an individual procedure, thus denying them the right to international protection, even though persons expressed their intention to seek asylum.

In February 2021, a Croatian border police official was accused of sexually abusing an Afghan woman during a search of a group of migrants at the border with Bosnia. The European commission described the incident as a "serious alleged criminal action" and urged the Croatian authorities "to thoroughly investigate all allegations, and follow up with relevant actions". According to a dossier from the Danish Refugee Council (DRC), the incident occurred on the night of 15 February, in Croatian territory, a few kilometres from the Bosnian city of Velika Kladuša.

In their monitoring activities, AYS and the Border Violence Monitoring Network (BVMN) recorded 2,805 individual victims of illegal expulsion and police violence, collectively expelled into 205 groups, out of which 44 percent of persons explicitly and unsuccessfully sought asylum in Croatia. Some of these cases included children, unaccompanied children, pregnant women and disabled persons. AYS also reported that some families were separated during the expulsion i.e. children would have entered asylum system, while their parents were expelled.

The Centre for Peace Studies (CPS) also reported that push backs practices and denying access to asylum continued in 2021. CPS reported that the practice of denying access to the asylum system and illegal expulsion along with the frequent use of violence are the most problematic aspects in relation to access to the international protection system. In 2021, CPS provided legal support to a person who was prevented from applying for asylum i.e. his expressed intentions to lodge an application were repeatedly ignored during his stay in the Reception Centre for Foreigners in Ježevo (deportation-detention centre). In addition, his attorney was denied access to him and he was forcibly removed from Croatia without access to a legal remedy. The case is pending before ECtHR (see below).

Protection Rights At Borders (PRAB) initiative, which focuses on human rights violations at the EU's external and internal borders and in particular on the illegal practice of pushbacks, also reported on pushbacks from Croatia to Bosnia and Herzegovina."

Plus récemment encore, le rapport 'Illegality Without Borders' de février 2025⁷ mentionne le recours continu des autorités croates aux renvois forcés systématiques, illégaux et fréquemment violents :

"In 2024, the NGO Save the Children outreach teams identified 1,905 refugees and migrants who were pushed back from Croatia, including 333 children, out of whom 228 were unaccompanied. In 2024, the international NGO Danish Refugee Council recorded 384 cases of pushbacks in January and February before ending their protection activities in the Una-Sana Canton.

(...)

Throughout 2024, children and adults experiencing pushbacks continued reporting violence and other humiliating and unlawful practices by the Croatian border guards, including pushing, beating by hand and batons, stripping, appropriation of property and destruction of personal belongings such as phones. Some refugees and migrants reported being pushed back from deep into the Croatian territory (Zagreb) and testified about being threatened or robbed by criminal groups operating within Croatian territory. Reported pushback cases included children who were hungry, thirsty, exhausted, frightened and severely affected by harsh weather conditions, some of which required medical assistance. In one pushback case, the outreach team of Save the Children identified an 11-year-old unaccompanied girl from Syria with hearing and speech impairments.

In October 2024, the NGO No Name Kitchen published a report on the practices of the Croatian police at the border with Bosnia and Herzegovina (BiH). The report presents evidence of police officers burning essential items such as clothing, phones and documents to push people back. In a series of "burn piles" along the Croatia-BiH border NNK identified hundreds of melted phones, remnants of clothing, backpacks, shoes, passports and passport photos.

Throughout 2024, the NGO Border Violence Monitoring Network (BVMN) published monthly reports on pushbacks in the Balkan region. The reports include testimonies of violent pushbacks into Bosnia perpetrated by Croatian border authorities. The November report highlights that heightened securitization of borders along the Balkan route resulted in an increased risk of death by drowning at these borders. The network received numerous reports of individuals who suffered serious injuries after falling or throwing themselves from bridges along the Bosnian-Croatian border, when fleeing from Croatian officers and facing the imminent threat of apprehension, violence and pushback. "

Le plus récent rapport AIDA sur la Croatie évoque aussi à ce sujet (p. 17) :

"Concerning the case of M.H. and Others v. Croatia, in July 2024, the Centre for Peace Studies and the Human Rights House Zagreb submitted a final communication to the Committee of Ministers of the Council of Europe, in accordance with Rule 9.2 of the Rules of the Committee of Ministers for the supervision of the execution of judgments and terms of friendly settlements.⁸ With this third submission, they called upon the Croatian Government to adopt a concrete action plan that includes an effective investigation, the sanctioning of those responsible, and compensation to the family of the victim. They also demanded systemic changes to end unlawful pushbacks, ensure accountability, and establish effective oversight of police conduct and adherence to the rule of law in Croatia."

Et le rapport mentionne aussi que des ONG signalent que les pratiques de push-back ou refoulements irréguliers à la frontière ont persistés en 2024 (p. 27).

Par conséquent, la pratique de certains États européens dans l'application du Règlement Dublin III et du renvoi de demandeurs de protection internationale vers la Croatie fait écho aux inquiétudes sérieuses que suscite cette situation (AIDA 2025, p. 18) :

"In 2024, there was an increase in incoming Dublin transfers, and Croatia received a total of 1,698 incoming transfers which were carried out from the following Member States: Austria (249), Belgium (90), Czech Republic (7), Denmark (8), Finland (18), France (215), Greece (1), Germany (514), Hungary (11), Iceland (1), Italy (1), Liechtenstein (1), Luxembourg (12), Netherlands (106), Norway (42), Poland (2), Slovakia (4), Slovenia (57), Sweden (11), and Switzerland (348).¹² The practice of some Member States when transferring individuals to Croatia is particularly concerning. In particular, in 2024, many of those transferred arrived in extremely poor physical and mental health and without medical documentation, which posed significant challenges for institutions and NGOs providing support in Croatia. Transfers often took place without any prior notice to the individuals concerned, sometimes during the night, leaving them unprepared and without the opportunity to collect their personal belongings. This severely hampered the timely provision of support, particularly for vulnerable groups such as trauma survivors and individuals with chronic or serious illnesses."
(nos accents)

Au-delà de ces problématiques, le rapport précité pointe encore de nombreux problèmes concernant le système d'asile et l'accueil y lié :

- A la page 17, il est indiqué que beaucoup de transferts vers la Croatie arrivent sans préavis, et que les demandeurs arrivent en très mauvais état de santé, sans que leur documentation médicale ne les ait suivis ;
- La page 18 précise que malgré une pression diminuée sur les capacités d'accueil, des plaintes pour dénoncer les conditions d'hébergement ont continué ;
- La même page indique aussi qu'aucun plan d'action d'intégration n'a été adopté en 2024 en ce qui concerne l'intégration et le suivi des personnes reconnues réfugiées ;
- Aux pages 40 et suivantes, le rapport souligne les difficultés d'accès à la procédure d'asile ; il y a des retards, des difficultés d'enregistrement ;
- La page 100 indique que l'assistance médicale est disponible dans des centres d'accueil à Zagreb et Kutina, mais que les données sont beaucoup moins claires ou non actualisées concernant les autres centres ;
- Les pages 101 à 104 détaillent les conditions dans les centres de réception, en pointant de grosses difficultés comme un hébergement temporaire (ce qui rend la prise en charge difficile et la stabilité incertaine), la surdensité, des conditions d'hygiène fragiles et une difficulté à accompagner les personnes vulnérables.

L'expérience de la partie requérante ne vient que confirmer toutes les informations générales précédentes.

II. Situation individuelle de M. [S.] — examen ex nunc

La situation de M. [S.] se distingue de manière manifeste de celle d'un demandeur de protection internationale isolé et en bonne santé — profil auquel la jurisprudence réserve une application moins stricte des obligations de garanties individuelles (cf. A.M.E. c. Pays-Bas). M. [S.] ne correspond en aucun cas à ce profil : il présente de multiples atteintes à sa santé physique et psychologique, dont la réalité est attestée par sa prise en charge prioritaire par les services de première ligne de la Croix-Rouge.

- Sur l'obligation d'examen ex nunc

La CJUE a jugé, dans l'arrêt H.A. c. État belge (C-194/19, 15 avril 2021), que la juridiction saisie d'un recours contre une décision de transfert Dublin est tenue de prendre en compte les éléments postérieurs à l'adoption de la décision administrative dès lors qu'ils sont déterminants pour la correcte application du Règlement Dublin III. Le Conseil d'État a confirmé cette obligation (n° 252.462, 17 décembre 2021). L'examen ex nunc n'est pas une faculté : il s'impose en vertu de la primauté du droit de l'Union.

- Mauvais traitements personnellement subis en Croatie

L'Office des étrangers a minimisé de manière arbitraire tant des déclarations personnelles du requérant que les informations objectives sur la Croatie, en commettant une erreur manifeste d'appréciation à chaque étape.

En effet, lors de l'audition du 23 avril 2026, les déclarations suivantes de M. [S.] ont été consignées par l'Office des étrangers dans sa propre décision :

- À leur arrivée en Croatie, lui et ses compagnons ont été battus par la police, puis conduits dans une cellule ;
- Ayant révélé être Palestinien, il a été battu une seconde fois, ciblé en raison de sa nationalité ;
- Il est devenu si malade qu'il s'est évanoui ; les autres détenus ont dû frapper sur les murs pour obtenir de l'aide
- Il a été hospitalisé deux jours sans que les médecins lui expliquent son état ;
- Le rapport médical lui a été confisqué par la police croate à sa sortie d'hôpital ;
- Il déclare à l'OE avoir actuellement des problèmes à l'œil droit et à la respiration, ainsi que des douleurs généralisées.

Ces éléments ne sont pas contestés par l'OE dans sa décision — ils sont seulement minimisés.

Sur les violences, l'OE conclut :

« De betrokkene de omstandigheden van de slagen niet verder duidde of staaft en dat hij verder ook geen enkel begin van bewijs aanbracht desbetreffend. [...] deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle [...]. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. »

(« L'intéressé n'a pas précisé ni étayé les circonstances des coups et n'a fourni aucun début de preuve — ces faits se sont vraisemblablement produits dans le contexte du contrôle frontalier où l'usage de la contrainte peut être justifié. »)

Cette conclusion appelle quatre réponses cumulatives.

Premièrement, l'OE contredit les informations objectives qu'il cite lui-même. Le rapport AIDA auquel il se réfère dans sa propre décision — dans sa mise à jour 2024 (août 2025) — établit :

« Throughout 2024, children and adults experiencing pushbacks continued reporting violence and other humiliating and unlawful practices by the Croatian border guards, including pushing, beating by hand and batons, stripping, appropriation of property and destruction of personal belongings such as phones. » (rapport *Illegality Without Borders*, février 2025)

L'étude des Universités de Nottingham, Aston et Liverpool (2021) démontre que :

*« Four in five incidents (80 per cent) involved torture or cruel, inhumane, and degrading treatment, including: being beaten by police using truncheons, tasers, and tear gas; being stripped and having their clothes burned in front of them; and having their belongings stolen or destroyed. »*¹⁰

Amnesty International et le CPT du Conseil de l'Europe ont confirmé que :

« Les autorités croates agressent systématiquement réfugiées et migrantes, et les privent de la possibilité de demander l'asile [...]. Le rapport de la CPT [...] a confirmé les conclusions d'Amnesty International et d'autres groupes dont les recherches ont mis au jour des abus systématiques dans les zones frontalières en Croatie ces quatre dernières années. » (Amnesty International, décembre 2021)

Le récit de M. [S.] — battu à deux reprises, hospitalisé, dont le rapport médical confisqué par la police — correspond précisément au schéma documenté par ces sources objectives. Il ne s'agit pas d'un usage de la contrainte justifié dans un contexte de contrôle frontalier, mais de violences illicites et systémiques, reconnues par les institutions internationales les plus élevées elles-mêmes.

Deuxièmement, l'OE applique en substance une présomption irréfragable que la Croatie respecterait l'article 3 CEDH, incompatible avec le droit de l'Union.

La CJUE a en effet jugé (*C.K., H.F., A.S. c. Republika Slovenija*, 16 février 2017, C-578/16 PPU):

« L'application d'une présomption irréfragable selon laquelle les droits fondamentaux du demandeur d'une protection internationale seront respectés dans l'État membre [...] serait incompatible avec l'obligation d'interpréter et d'appliquer ce règlement d'une manière conforme aux droits fondamentaux. »

Et : *« Le transfert d'un demandeur vers cet État membre est exclu dans toute situation dans laquelle il existe des motifs sérieux et avérés de croire que le demandeur courra un tel risque lors de son transfert ou par suite de celui-ci. »*

Troisièmement, le standard de preuve exigé par l'Office des étrangers est erroné en droit.

La CJUE (*C.K.*, §90) impose que les déclarations personnelles soient appréciées « sur la base d'éléments objectifs, fiables, précis et dûment actualisés », et reconnaît que les défaillances peuvent toucher « certains groupes de personnes ». Le CCE a également précisé dans l'arrêt n° 278 106 :

« À cet égard, la Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable. Certes le requérant n'apporte pas d'éléments de preuve de ce qu'il avance mais ces déclarations n'en sont pas moins à prendre en considération eu égard aux rapports internationaux. »

En l'espèce, M. [S.] appartient à un groupe spécifiquement visé : il est demandeur d'asile, a été battu précisément après avoir révélé sa nationalité, et présente des séquelles physiques directement imputables à ces violences. Par ailleurs, la confiscation de son rapport médical par la police croate — fait consigné dans la décision de l'OE lui-même — le place dans l'impossibilité matérielle de produire la preuve documentaire que l'OE lui réclame. On ne saurait reprocher à une personne de ne pas apporter une preuve dont elle a été dépossédée par les auteurs mêmes des violations.

La décision se contente également de renvoyer M. [S.] vers des voies de recours croates, sans examiner sérieusement si ces recours sont effectivement accessibles à une personne victime de violences policières lors de son passage dans ce pays.

- *La vulnérabilité médicale pluridisciplinaire et examen ex nunc des pièces du 15 mai 2026*

La décision du 13 mai 2026 écarte tout obstacle médical en ces termes :

« Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen » (« À ce jour, l'intéressé n'a produit aucune attestation ni aucun élément permettant de conclure que des raisons de santé s'opposeraient au transfert vers la Croatie »).

Cette affirmation était factuellement inexacte dès le 18 mai 2026, date de la notification et de l'arrestation : trois jours plus tôt, des documents médicaux substantiels avaient été communiqués à l'administration. L'Office des étrangers a donc procédé à l'arrestation en connaissance de l'inexactitude de sa propre motivation.

Cette inexactitude s'explique par la situation concrète du requérant : sans hébergement Fedasil, sans accès structuré aux soins, M. [S.] ne pouvait pas produire spontanément des pièces médicales à l'Office des étrangers : il a en effet déposé sa demande d'asile le 17 avril 2026 et a été entendu dans un « entretien Dublin » le 23 avril 2026.

Tirer argument de cette absence revient à transformer une défaillance du système d'accueil en présomption d'absence de vulnérabilité, ce qui est contraire au principe de bonne administration. C'est précisément parce qu'il était sans abri qu'il a fallu l'intervention des services de première ligne de la Croix-Rouge pour identifier ses besoins et lui obtenir des soins — prise en charge prioritaire qui constitue en soi une reconnaissance institutionnelle de la gravité de sa situation.

Examinés ex nunc, les pièces médicales communiquées le 15 mai 2026 établissent que M. [S.] présente les pathologies suivantes :

- Problèmes ophtalmologiques sévères — vision quasi nulle de l'œil droit, consultation de neuroophtalmologie fixée au 12 août 2026 au CHU Saint-Pierre (pièce 4) ;
- Pathologie neurologique en cours d'investigation (pièce 5) ;
- Séquelles psychologiques nécessitant un suivi psychologique — rendez-vous fixé au 19 mai 2026 au Refuge Médical Point de la Croix-Rouge, soit le lendemain de son arrestation (pièce 6) ;
- Pathologie nécessitant de la kinésithérapie — prescription du Dr [E.K.] du 4 mai 2026 (9 séances hebdomadaires), rendez-vous fixé par la Croix-Rouge au 2 juin 2026 à 14h30 (pièce 7).

Ces atteintes pluridisciplinaires sont déterminantes pour apprécier : la clause discrétionnaire de l'article 17 §1 ; les obligations de l'article 32 ; et le risque de violation de l'article 3 CEDH en cas de transfert vers un pays dont le rapport AIDA — auquel se réfère la décision elle-même — reconnaît que les transférés arrivent fréquemment « without medical documentation » et que l'accès aux soins spécialisés en dehors de Zagreb et Kutina est incertain.

- *Insuffisance manifeste de l'invocation de l'article 32*

La décision invoque l'article 32 du Règlement Dublin III comme filet de sécurité suffisant, affirmant qu'en cas de problème médical, une déclaration de santé sera transmise à la Croatie. Ce raisonnement est inopérant pour plusieurs raisons cumulatives.

Premièrement, le mécanisme de l'article 32 présuppose l'existence d'un dossier médical constitué. Or, précisément parce que M. [S.] était sans abri, les investigations médicales n'ont pas encore pu être menées à leur terme : les rendez-vous spécialisés sont planifiés mais n'ont pas encore eu lieu, notamment la consultation de neuro-ophtalmologie (12 août 2026) et les investigations neurologiques en cours. L'article 32 ne peut constituer une garantie adéquate lorsque le dossier médical à transmettre est, à ce jour, lacunaire par le fait même de la détention.

Deuxièmement, la décision affirme que le transfert pourrait être différé dans l'attente des résultats médicaux, mais cette affirmation est purement théorique : M. [S.] est détenu en vue d'un transfert forcé et rien ne garantit qu'une telle mise en attente sera effectivement décidée. Enfin, en raison de sa détention, il n'a pu honorer ses rendez-vous médicaux.

Troisièmement, l'article 32 est un mécanisme d'exécution du transfert, non un instrument d'évaluation du risque préalable : il ne saurait pallier l'absence d'examen sérieux et individualisé de la compatibilité du transfert avec l'état de santé du requérant (CJUE, C.K., H.F., A.S. c. Republika Slovenija, C-578/16 PPU, 16 février 2017, pt. 73).

Quatrièmement, le rapport AIDA 2025 — sur lequel s'appuie la décision — démontre que ce mécanisme ne fonctionne pas en pratique : les transférés depuis la Belgique arrivent régulièrement en Croatie « without medical documentation ».

- *Absence de garanties individuelles et violation de l'article 74/13*

La décision se fonde sur des garanties générales fournies par le Ministère croate de l'Intérieur en novembre 2022 — soit plus de trois ans avant la décision — affirmant que « adequate accommodation, healthcare, legal aid and effective legal remedy are ensured ». Ces garanties sont formulées dans des termes généraux et abstraits et ne contiennent aucune information sur la prise en charge effective d'une personne présentant un profil médical pluridisciplinaire tel que celui de M. [S.].

La CJUE a rappelé que la présomption irréfragable de respect des droits fondamentaux est « incompatible avec l'obligation d'interpréter et d'appliquer ce règlement d'une manière conforme aux droits fondamentaux » (CJUE, C.K., C-578/16 PPU). La simple référence à un cadre législatif existant est insuffisante : l'article 3 CEDH exige une évaluation individuelle et concrète, pas une référence abstraite.

L'OE n'a sollicité aucune garantie individuelle des autorités croates sur les modalités concrètes de prise en charge d'une personne présentant de multiples pathologies simultanées, sans dossier médical complet, sans réseau de soutien en Croatie. Cette omission constitue une erreur manifeste d'appréciation.

Par ailleurs, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 impose à l'autorité de tenir compte de la vulnérabilité de l'intéressé avant toute décision de maintien. Cette obligation n'a pas été respectée : l'OE avait connaissance de la vulnérabilité de M. [S.] dès l'entretien du 23 avril 2026 (déclarations sur les violences subies et les problèmes de santé), a reçu les pièces médicales le 15 mai 2026, et a néanmoins procédé à l'arrestation le 18 mai sans réviser sa décision.

La partie défenderesse, en s'abstenant d'examiner concrètement et individuellement la situation de M. [S.] — ses mauvais traitements personnels en Croatie, son état de santé pluridisciplinaire documenté, sa situation de sans-abrisme, sa prise en charge prioritaire par la Croix-Rouge, et les informations générales sur les défaillances systémiques —, a commis une erreur manifeste d'appréciation et violé son obligation de minutie, en méconnaissance des articles 3 CEDH, 1 à 4 et 18 de la Charte, des articles 3 §2, 17 §1 et 32 du Règlement Dublin III, et de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

La décision querellée doit être annulée. ”

2.2.2. Beoordeling

2.2.2.1. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat in de beslissing met geen woord wordt gerept over de reden waarom Nederland de terugname heeft geweigerd. Hij wijst erop dat zijn vingerafdrukken in juni 2025 in Nederland werden genomen, dat hij vervolgens vrijwillig naar Jordanië is vertrokken en pas in november/december 2025 naar Europa is teruggekeerd, om op 3 december 2025 illegaal Kroatië binnen te komen. De afwezigheid van het grondgebied van de lidstaten duurde dus meerdere maanden — naar alle waarschijnlijkheid meer dan vijf maanden, zo betoogt hij. Artikel 20, lid 5, tweede alinea, van de Dublin III-verordening bepaalt uitdrukkelijk dat de verplichting tot terugname van de lidstaat van eerste aanvraag vervalt wanneer deze staat kan aantonen dat de verzoeker het grondgebied van de lidstaten gedurende een periode van ten minste drie maanden heeft verlaten: Artikel 19, lid 2, van de verordening legt dezelfde regel vast voor de in artikel 18, lid 1, bedoelde verplichtingen. Het is zeer waarschijnlijk dat de Nederlandse afwijzing van 30 april 2026 juist op deze bepalingen is gebaseerd: Nederland beschikte over uitreisgegevens via de luchthaven Schiphol en Eurodac-gegevens waaruit bleek dat er een onderbreking van meer dan vijf maanden was tussen de eerste Nederlandse aanvraag (juni 2025) en de terugkeer naar Europa (december 2025), en kon dus vaststellen dat hij het grondgebied van de lidstaten voor meer dan drie maanden had verlaten. Deze informatie is noodzakelijkerwijs in het administratieve dossier opgenomen — de Nederlandse afwijzingsbrief zou de grondslag hiervoor moeten vermelden, en verzoeker verzoekt om de toezending daarvan. De juridische gevolgen van deze afwijzing zijn niet door de Dienst Vreemdelingenzaken onderzocht. Indien de Nederlandse weigering inderdaad is gebaseerd op artikel 20, lid 5, tweede alinea, heeft dit twee gevolgen die de verwerende partij grondig had moeten analyseren:

Ten eerste vormt de aanvraag van verzoeker in België een nieuwe aanvraag volgens de verordening, waarvoor een nieuwe vaststellingsprocedure vanaf het begin moest worden gevoerd met toepassing van de criteria van hoofdstuk III. In dit kader is Kroatië — als eerste staat van onrechtmatige binnenkomst vanuit een derde staat (Bosnië-Herzegovina) op 3 december 2025, op grond van artikel 13, lid 1, van de verordening — de staat die als verantwoordelijke staat kan worden aangewezen.

Ten tweede, en dit is essentieel voor de beoordeling van het individuele risico, wordt verzoeker middels de bestreden beslissing overgedragen naar een staat die alleen op grond van artikel 20, lid 5, heeft ingestemd met de voortzetting van de vaststelling — zonder zichzelf als verantwoordelijk aan te wijzen —, en waarvan

de bestreden beslissing uitdrukkelijk erkent dat deze hem nog naar een andere staat zou kunnen doorverwijzen. Deze structurele onzekerheid over de uiteindelijk verantwoordelijke staat, in combinatie met de gedocumenteerde tekortkomingen van het Kroatische opvangsysteem, vergroot het concrete risico op schending van de grondrechten, dat de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht was grondig te onderzoeken alvorens zijn beslissing te nemen.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 03.12.2025 illegaal het grondgebied van Kroatië betrad en eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië op 03.12.2025 en in Nederland op 14.06.2025 en 11.12.2025.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt verder vast dat de weigering van de Nederlandse autoriteiten om verzoeker terug te nemen, zich in het administratief dossier bevindt, en is gemotiveerd als volgt:

« Dear Sir/Madam,

I do not accept your request for the transfer of the above mentioned person, sent to me on 24 April 2026.

According to my information the Netherlands is not responsible to take back the person concerned, within the framework of Regulation (EU) No 604/2013.

The person concerned applied for international protection in the Netherlands on 14 June 2025 for the first time. On 31 July 2025 he withdrew his application.

On 23 August 2025 the person concerned returned to Jordan. This return was monitored and registered by the Dutch Border Police on Schiphol Amsterdam Airport.

The person concerned applied for international protection in the Netherlands on 11 December 2025 for the second time. Based on the hits in Eurodac and the declarations of the person concerned I requested Croatia to take back the person concerned on grounds of Article 18 clause 1 sub b Regulation (EU) on 2

February 2026. On 13 February 2026 Croatia accepted my take back request on grounds of article 20 clause 5 of the Regulation (EU) No. 604/2013. On 16 March 2026 the application for international protection was not taken in consideration, because Croatia is responsible for examining the application of the person concerned. Before the transfer could be effectuated the person concerned was reported as being absconded. Within the set terms of Article 9 clause 2 of the Commission Regulation (EC) 1560/2003 Croatia was informed about the postponement of the transfer on 8 April 2026. The responsibility still rests with Croatia.

Unfortunately I see no other possibility than to reject your request for transfer. »

Uit het Eurodac-document dat zich in het administratief dossier bevindt (stuk 5) blijkt inderdaad dat verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) had ingediend in Ter Apel, Nederland, op 14 juni 2025. Uit de mededeling van de Nederlandse autoriteiten hierboven blijkt dat hij zijn VIB introk op 31 juli 2025 en vervolgens, op 23 augustus 2025, naar Jordanië terugkeerde. Uit het Eurodac-document blijkt dat hij vervolgens opnieuw de Schengenzone is ingereisd, alwaar op 3 december 2025 zijn vingerafdrukken eerst werden genomen in Gracac, Kroatië en vervolgens, op 11 december 2025, in Ter Apel, Nederland. De Nederlandse autoriteiten hebben vervolgens aan de Kroatische autoriteiten gevraagd om de terugname van verzoeker, en zij hebben daarmee ingestemd. Verzoeker, die in wezen erkent dat hij de lidstaten terug is ingereisd via Kroatië en die ter terechtzitting na inzage van het administratief dossier en de nota, aangeeft zich ter zake gedraagt naar de wijsheid van de Raad, toont derhalve niet aan dat verkeerdelijk werd besloten tot een overdracht aan de Kroatische autoriteiten.

Verzoeker betoogt dat het terugname-akkoord gesteund is op artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening hetgeen een structurele onzekerheid meebrengt over de uiteindelijk verantwoordelijke staat en in combinatie met de gedocumenteerde tekortkomingen van het Kroatische opvangsysteem, het concrete risico op schending van de grondrechten vergroot zodat een grondig onderzoek moest worden gevoerd.

In zoverre hij daarmee lijkt aan te voeren dat België diende na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en dat er slechts sprake kan zijn van een werkelijke aanvaarding van een terugnameverzoek door Kroatië voor zover dit land ook aanvaardt dat het verantwoordelijk is voor de (inhoudelijke) behandeling van dit verzoek, wordt opgemerkt dat dit standpunt geen steun vindt in de bepalingen van de Dublin III-verordening. Hij toont dus niet aan dat het bestreden overdrachtsbesluit niet rechtmatig kon steunen op het terugname-akkoord op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening. Voorts zal hierna blijken dat het onderzoek van de verwerende partij geen schending aan de oppervlakte brengt van artikel 3 van het EVRM of het daarmee corresponderende artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het eerste middelonderdeel is niet ernstig.

2.2.2.2. In een tweede middelonderdeel betoogt verzoeker dat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en de bestreden beslissingen tekortkomingen vertoont op het gebied van motivering en nauwkeurigheid. Niet alle relevante elementen met betrekking tot (i) de gedocumenteerde structurele tekortkomingen in Kroatië en (ii) de bijzonder kwetsbare individuele situatie van de verzoeker werden in ogenschouw genomen, aldus verzoeker.

Met betrekking tot de algemene situatie in Kroatië betoogt verzoeker dat er sprake is van systeemfouten, dat het algemeen bekend is dat verzoekers om internationale bescherming er niet in goede omstandigheden worden opgevangen en dat de verwerende partij -conform de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM- hiermee rekening moest houden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich bewust is van haar verplichtingen op dit vlak en op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht. Daarbij is niet alleen gewezen op de verdragsrechtelijke verplichtingen van Kroatië, maar werd ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker, met het terugname-akkoord van de Kroatische autoriteiten, en met alle in de bestreden beslissing vermelde bronnen. Op grond van al deze informatie en na een uitgebreide motivering is de verwerende partij tot de volgende conclusie gekomen:

“Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Het komt aan verzoeker toe om de analyse van de verwerende partij met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Aangezien de verwerende partij zich voornamelijk heeft gesteund, voor wat betreft de actuele situatie in Kroatië, op het “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana “Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2024 update”, met een laatste update op 19.08.2025, kan verzoeker zich niet vergenoegen met een verwijzing naar landeninformatie of rechtspraak die minder actueel is om de bevindingen in de bestreden beslissing als niet deugdelijk af te doen.

Verzoeker betoogt dat volgens het AIDA-rapport waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en het rapport “Illegality without borders” van februari 2025 nog steeds pushbacks, collectieve uitzettingen, detentie en politiegeweld tegen migranten aan de grens worden gedocumenteerd. De verwerende partij heeft daar evenwel rekening mee gehouden en uitvoerig gemotiveerd waarom de situatie van verzoeker anders zal zijn wanneer hij in het kader van een uitdrukkelijk terugname-akkoord zal worden overgedragen aan de Kroatische autoriteiten. Verzoeker laat deze motivering ongemoeid, terwijl ze in lijn is met de rechtspraak van het Hof van Justitie die in een arrest van 29 februari 2024 geoordeeld heeft dat artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander, overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat wordt pas uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld – zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest verboden onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ C-392/22, *X tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 29 februari 2024, pt 65). Verzoeker toont niet aan dat hij een reëel risico loopt om in een dergelijke situatie terecht te komen. Hij wijst nog op een aantal passages uit het AIDA-rapport waaruit ook nog andere problemen zouden blijken met betrekking tot het asielsysteem en de daarmee samenhangende opvang -zoals overbevolking, slechte hygiënische omstandigheden en moeilijkheden bij de begeleiding van kwetsbare personen- het gegeven dat er in 2024 geen actieplan is aangenomen met betrekking tot de integratie en begeleiding van personen die als vluchteling zijn erkend, moeilijkheden bij de toegang tot de asielprocedure met vertragingen en problemen bij de registratie, het feit dat medische hulp

beschikbaar is in opvangcentra in Zagreb en Kutina, maar dat de gegevens over de andere centra veel minder duidelijk of niet actueel. Zijn ervaring, zo stelt hij, bevestigt alle voorgaande algemene informatie.

Verzoeker overtuigt niet. Naast de garanties die in november 2022 werden gegeven door de Kroatische minister van binnenlandse zaken waarvan sprake in de bestreden beslissing, worden ook in het terugname-akkoord betreffende verzoeker garanties gegeven: *“Every Asylum application is examined individually in accordance with European law and national legislation, ensuring full access to all procedural rights and safeguards including reception conditions taking into account specificities and vulnerabilities of individual applicant.”* Verzoeker kan dus rekenen op een individueel onderzoek in overeenstemming met het Europees recht en de nationale wetgeving, zodat volledige toegang tot alle procedurele rechten en waarborgen wordt gegarandeerd, met inbegrip van de opvangvoorzieningen, waarbij rekening wordt gehouden met de specifieke kenmerken en kwetsbaarheden van de individuele asielzoeker. Waar hij erop wijst dat uit het AIDA-rapport ernstige bezorgdheden blijken inzake de overdracht van Dublinterugkeerders aan Kroatië, stelt de Raad vast dat uit het citaat blijkt dat die bezorgdheden betrekking hebben op het gebrek aan voorzorgsmaatregelen vanwege sommige overdragende lidstaten waardoor de Kroatische autoriteiten niet tijdig konden voorzien in de specifieke ondersteuning van kwetsbare asielzoekers. De vaststelling dat sommige overdragende lidstaten hun verantwoordelijkheid niet nemen om een gepaste overdracht te organiseren, kan uiteraard die laatste niet ten kwade worden geduid.

Verzoeker toont met zijn verwijzingen niet aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd gesteld dat er geen gevallen gekend zijn van personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen die geen opvang kregen vanwege een tekort aan plaatsen of dat zij anderszins problemen zouden ondervinden om ten volle gebruik te maken van de rechten waarop zij zich kunnen beroepen conform het Europese recht. Met het niet betwiste gegeven dat bepaalde tekortkomingen werden vastgesteld, is niet aangetoond dat deze voldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten tot het bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. Dit geldt des te meer nu verzoeker niet aantoont dat Dublinterugkeerders voor wie individuele garanties werden verleend zoals hiervoor werd aangegeven, alsnog zouden worden geconfronteerd met een behandeling die in strijd is met deze bepalingen.

Waar verzoeker nog betoogt dat zijn ervaring de niet gunstige informatie bevestigt, stelt de Raad vast dat dit slechts een vage bewering is die niet strookt met zijn verklaring dat hij bij aankomst in Kroatië geen asiel wenste aan te vragen, in detentie werd genomen en dat hij, van de vijf dagen die hij in Kroatië was, twee dagen in het ziekenhuis had doorgebracht. Uit niets blijkt dat hij in een onthaalcentrum werd ondergebracht of wenste te worden ondergebracht, laat staan dat hij zou kunnen getuigen over de opvangomstandigheden aldaar. Overigens, waar hij erkent dat medische bijstand beschikbaar is in de onthaalcentra van Zagreb en Kutina maar dat dat niet duidelijk is wat de andere centra betreft, blijkt uit het AIDA-rapport dat die twee centra de enige onthaalcentra zijn.

Verzoeker toont niet aan dat er in Kroatië voor wat betreft de situatie van Dublinterugkeerders sprake is van systeemfouten die de overdracht in de weg zouden staan.

Met betrekking tot zijn individuele situatie betoogt verzoeker dat die zich duidelijk onderscheidt van die van een alleenstaande en gezonde verzoeker om internationale bescherming — een profiel waarvoor de jurisprudentie een minder strikte toepassing van de verplichtingen inzake individuele waarborgen voorstaat. Hij vertoont talrijke lichamelijke en psychische gezondheidsproblemen, waarvan de realiteit wordt bevestigd door de prioritaire opvang door de eerstelijnsdiensten van het Rode Kruis. Hij verwijst naar de verklaringen die hij had afgelegd over zijn slechte behandeling bij aankomst in Kroatië en zijn huidige gezondheidsproblemen -last van zijn rechteroog, ademhalingsproblemen en algemene pijn- en stelt dat de verwerende partij deze ten onrechte minimaliseert.

Het klopt dat verzoeker had verklaard dat hij het slachtoffer werd van geweld aan de grens, maar het klopt evenzeer dat daarvan geen enkel bewijs kon worden voorgelegd. In alle redelijkheid zou kunnen worden aangenomen dat, indien verzoeker daadwerkelijk zou zijn gehospitaliseerd nadat hij in detentie in Kroatië onwel zou zijn geworden -verzoeker verklaarde dat hij vreesde een bloedklonter te hebben-, daarvan enig begin van bewijs van welke aard dan ook zou kunnen voorgelegd, zelfs indien het zou kloppen dat verzoekers ziekenhuisdocumenten hem nadien afhandig zouden zijn gemaakt. Zelfs ingeval zijn verklaringen voor waarheid kunnen worden genomen, blijkt daaruit dat verzoeker niet aan zijn lot werd overgelaten en werd gehospitaliseerd en medicatie kreeg toegediend samen met de geruststelling dat hij zich geen zorgen hoefde te maken over zijn vrees voor een bloedklonter. Hoe dan ook moet worden vastgesteld dat de verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat er sprake is van ernstige mistoestanden aan de grens. Het weze echter herhaald dat het Hof van Justitie oordeelde dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander, overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die

derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen. Die beoordeling is derhalve toekomstgericht. De verwerende partij heeft ter zake gesteld dat, gelet op het terugname-akkoord, er voor verzoeker geen risico is op blootstelling aan mishandeling door de politie aan de grens met Bosnië, dat verzoeker -indien hij wel het slachtoffer zou worden van mishandeling met zijn klacht terecht kan bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's die zich van mistoestanden bewust zijn en die ook aanwezig zijn in de opvangstructuren. Dit is, gelet op de rechtspraak van het Hof en de garanties die werden verleend door de Kroatische autoriteiten bij het terugname-akkoord, niet kennelijk onredelijk en verzoekers argumenten doen daaraan geen afbreuk.

Met betrekking tot de vraag of zijn huidige fysieke en mentale toestand een overdracht in de weg zou staan, stelde de verwerende partij dat *“Tot op heden [...] de betrokkene geen attesten of andere elementen aan[bracht] die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

Verzoeker betwist dit niet maar wijt de onmogelijkheid om medische attesten voor te leggen aan het feit dat hij zonder Fedasil-opvang en zonder gestructureerde toegang tot gezondheidszorg niet spontaan medische documenten aan de Dienst Vreemdelingenzaken kon voorleggen. Juist omdat hij dakloos was, was de tussenkomst van de eerstelijnsdiensten van het Rode Kruis nodig om zijn behoeften in kaart te brengen en hem zorg te verschaffen — een prioritaire behandeling die op zich al een institutionele erkenning is van de ernst van zijn situatie, zo betoogt hij. Verder stelt hij dat hij deze stukken op 15 mei 2026 voorlegde en dat de verwerende partij drie dagen later alsnog overging tot zijn aanhouding.

De bestreden beslissing dateert van 13 mei 2026 en het wordt niet betwist dat de medische stukken op dat moment niet voorlagen. Een aantal van deze stukken dateren van 4 en 8 mei 2026 zodat niet valt in te zien waarom verzoeker deze dan al niet had kunnen voorleggen aan de verwerende partij vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Nu deze niet voorlagen kan het de verwerende partij niet worden verweten dat zij er geen rekening mee heeft kunnen houden. Hoe dan ook, zoals verzoeker zelf stelt, komt het in de huidige context toe aan de Raad om over te gaan tot een ex nunc-beoordeling inzake de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat de voorgelegde medische stukken blijf geven van het volgende (vrij vertaald):

- Ernstige oogproblemen — vrijwel geen gezichtsvermogen in het rechteroog, consult neuro-oftalmologie gepland op 12 augustus 2026 in het CHU Saint-Pierre (stuk 4);
- Neurologische aandoening die momenteel wordt onderzocht (stuk 5);
- Psychologische gevolgen die psychologische begeleiding vereisen — afspraak gepland op 19 mei 2026 bij het medisch opvangcentrum Point van het Rode Kruis, d.w.z. de dag na zijn arrestatie (stuk 6);
- Aandoening die fysiotherapie vereist — voorschrift van dr. [E.K.] van 4 mei 2026 (9 wekelijkse sessies), afspraak vastgesteld door het Rode Kruis op 2 juni 2026 om 14.30 uur (stuk 7).

Uit deze stukken blijkt in eerste instantie niet dat verzoeker niet zou kunnen reizen in het kader van zijn overdracht, en hij brengt daarover ook geen verdere toelichting in zijn verzoekschrift. Het administratief dossier daarentegen bevat een attest van de centrumarts die attesteert dat verzoeker geschikt is om met het vliegtuig te reizen.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker in Kroatië een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM omdat hij geen toegang zou kunnen krijgen tot adequate gezondheidszorg, heeft de verwerende partij het volgende gesteld:

“Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen (AIDA p. 113 – 114). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Tot op heden bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van

gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We benadrukken verder dat de beslissing tot overdracht geen beslissing is over de timing van de overdracht. Indien de bevoegde zorgverstreker het noodzakelijk acht dat betrokkene de medische diagnose van lopende en/of toekomstige onderzoeken afwacht kan de overdracht in overeenstemming met die aanbevelingen worden georganiseerd. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”

Verzoeker is van oordeel dat deze motivering ontoereikend is in geval van overbrenging naar een land waarvan het AIDA-rapport — waarnaar in de beslissing zelf wordt verwezen — erkent dat de overgebrachte personen vaak „zonder medische documentatie” aankomen en dat de toegang tot gespecialiseerde zorg buiten de centra van Zagreb en Kutina onzeker is. Hij betoogt dat de gezondheidsverklaring zoals voorzien in artikel 32 geen toereikende garantie kan vormen wanneer het door te geven medisch dossier onvolledig is, zoals in het geval van verzoeker wiens gespecialiseerde afspraken zijn gepland maar nog niet hebben plaatsgevonden. Verder stelt hij, onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie, dat artikel 32 een mechanisme is voor de uitvoering van de overbrenging en geen instrument is voor de voorafgaande risicobeoordeling, nu dit het ontbreken van een serieus en geïndividualiseerd onderzoek naar de verenigbaarheid van de overbrenging met de gezondheidstoestand van de verzoeker niet kan compenseren.

Verzoeker overtuigt niet. In tegenstelling tot wat hij meent te kunnen laten gelden, blijkt uit het AIDA-rapport niet dat voor Dublinterugkeerders die vanuit België aan Kroatië worden overgedragen de gezondheidsverklaringen conform artikel 32 van de Dublin III-verordening niet in orde zijn en uit de bestreden beslissing blijkt het engagement van de verwerende partij om de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen bij overdracht. Dat daarvoor een volledig medisch dossier zou moeten voorliggen met daarbij inbegrepen de diagnoses terwijl verzoeker nog wacht op een aantal consultaties, blijkt helemaal niet, en verzoeker toont niet aan dat de medische stukken die hij thans voorlegt en waaruit verder onderzoek nodig blijkt, niet zouden kunnen worden overgemaakt. Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat de verwijzing naar de voorzorgsmaatregelen bij de tenuitvoerlegging van de overdracht komt bovenop de vaststelling dat het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is, dat deze toegang spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen omvat en dat hoewel er factoren zijn die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren dit geenszins leidt tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Het weze herhaald dat, waar hij erkent dat medische bijstand beschikbaar is in de onthaalcentra van Zagreb en Kutina maar dat dat niet duidelijk is wat de andere centra betreft, blijkt uit het AIDA-rapport dat die twee centra de enige onthaalcentra zijn. Overigens kan in die context nog gewezen worden op verzoekers -weliswaar niet bewezen- verklaring dat hij werd gehospitaliseerd nadat hij in detentie onwel was geworden. Gelet op de vaststelling dat niet is aangetoond dat verzoeker niet kan reizen, en evenmin dat hij niet op een adequate wijze zou kunnen worden opgevolgd en zo nodig behandeld van zodra hij zou worden overgedragen aan Kroatië, *is het motief dat “indien de bevoegde zorgverstreker het noodzakelijk acht dat betrokkene de medische diagnose van lopende en/of toekomstige onderzoeken afwacht [...] de overdracht in overeenstemming met die aanbevelingen [kan] worden georganiseerd” in wezen overtoellig.* Er ligt op dit moment niet zulk een aanbeveling voor en zoals reeds gesteld heeft de centrumarts vastgesteld dat verzoeker kan reizen met het vliegtuig. Samen met de verwerende partij in de bestreden beslissing kan dan ook worden gesteld dat *“niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.”* In die optiek kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de verwerende partij nog meer verregaande garanties had moeten vragen aan de Kroatische instanties dan deze die voorlagen.

2.2.2.3. Waar verzoeker tot slot een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opwerpt, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de korte toelichting ter zake betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding, met betrekking tot dewelke de Raad overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet geen rechtsmacht heeft.

2.2.2.4. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij in strijd met artikel 3 van het EVRM of met enige andere door haar geschonden geachte bepaling, of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten *“dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”* Evenmin is aangetoond dat hierover niet afdoende werd gemotiveerd.

2.2.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen volstaat om de vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DECUYPER

A. WIJNANTS